Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (девети състав)

23 юли 2025 година*

„Публична служба — Персонал на ЕЦБ — Възнаграждение — Родителски отпуск — Данък в полза на Съюза — Член 7, първа алинея от Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 260/68 — Буквално, контекстуално и телеологично тълкуване — Данъчна ставка — Изчисляване на данъка“

По дело T-180/24,

DO, представляван от L. Levi и P. Baudoux, адвокати,

жалбоподател,

срещу

Европейска централна банка (ЕЦБ), представлявана от O. Bubenzer, и B. Ehlers, подпомагани от B. Wägenbaur, адвокат,

ответник,

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав),

състоящ се от: L. Truchot (докладчик), председател, H. Kanninen и T. Perišin, съдии,

секретар: P. Cullen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството,

предвид изложеното в съдебното заседание от 29 януари 2025 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С жалбата си, подадена на основание член 270 ДФЕС и член 50а от Статута на Съда на Европейския съюз, жалбоподателят, DO, иска отмяна на решението, съдържащо се във фиша му за заплата за юли 2023 г. в частта относно данъчната ставка, прилагана към полученото възнаграждение и начисляването на дължимия данък за посочения месец от Европейската централна банка (ЕЦБ) (наричано по-нататък „обжалваното решение“).

* Език на производството: английски.

Обстоятелствата по спора

2 Жалбоподателят е назначен от ЕЦБ, считано от 1 януари 2001 г. Той изпълнява длъжност като старши одитор, ръководител на екип в тази институция.

3 През юли 2023 г., който има 21 работни дни, жалбоподателят е ползвал 11-дневен родителски отпуск, разрешен съгласно член 29 от Условията за работа на персонала на ЕЦБ, уточнен в член 5.11 от Правилника за персонала на ЕЦБ, и е отработил 10 дни. Съгласно тези разпоредби родителският отпуск на членовете на персонала на ЕЦБ е неплатен.

4 На 14 юли 2023 г. ЕЦБ е съобщила на жалбоподателя фиша му за заплата за юли 2023 г., от който е видно, че данъчната ставка, приложена към получаваното от него възнаграждение за този месец, е същата като приложимата ставка, когато не е ползвал родителски отпуск.

5 На 25 август 2023 г., на основание член 41 от Условията за работа на персонала на ЕЦБ, жалбоподателят подава възражение срещу решението, съдържащо се във фиша му за заплата за юли 2023 г. в частта относно данъчната ставка, прилагана към получаваното възнаграждение и начисляването на дължимия данък за посочения месец. В подкрепа на възражението, жалбоподателят изтъква, че съгласно членове 3 и 4 от Регламент (ЕИО, Евратом, ЕОВС) № 260/68 на Съвета от 29 февруари 1968 година относно определяне на условията и процедурата за прилагане на данъка в полза на Европейските общности (ОВ L 56, 1968 г., стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 165), изменен с Регламент (ЕО, Евратом) № 1750/2002 на Съвета от 30 септември 2002 г. (ОВ L 264, 2002 г., стр. 15; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 8, стр. 255) (наричан по-нататък „Регламент № 260/68“), дължимият данък трябва да се изчисли въз основа на действително полученото възнаграждение. Така според жалбоподателя, след като е отработил десет дни през юли 2023 г., дължимият за този месец данък трябва да се изчисли въз основа на размера на получаваното възнаграждение за десетте работни дни, а не по данъчната ставка, приложена към месечното му възнаграждение при работа на пълен месец.

6 С решение от 17 октомври 2023 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на възражението“) ЕЦБ отхвърля възражението на жалбоподателя с мотива, че съгласно член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 данъчната ставка, която служи за определяне на размера на дължимия данък за възнаграждение, съответстващо на период, по-кратък от един месец, трябва да бъде същата като приложимата за „съответното месечно плащане“, тоест според ЕЦБ за фиктивната заплата, съответстваща на пълен работен месец. Според него тази практика е в съответствие с подхода, възприет от Европейската комисия.

7 На 14 декември 2023 г., на основание член 41 от Условията за работа на персонала на ЕЦБ, жалбоподателят подава жалба по административен ред срещу решението за отхвърляне на възражението, като тази жалба е отхвърлена с решение на председателя на ЕЦБ от 5 февруари 2024 г. (наричано по-нататък „решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред“).

Искания на страните

8 Жалбоподателят моли Общия съд:

– да отмени обжалваното решение,

– да отмени, доколкото е необходимо, решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред, и решението за отхвърляне на жалбата,

– да осъди ЕЦБ да заплати съдебните разноски.

9 ЕЦБ иска от Общия съд:

– да отхвърли жалбата,

– да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

По предмета на жалбата

10 Съгласно съдебната практика исканията за отмяна, които формално са насочени срещу отхвърлянето на жалба, подадена по административен ред, когато сами по себе си тези искания нямат самостоятелно съдържание, водят до сезирането на Общия съд с акта, срещу който е подадена жалбата. Същото се отнася и за възражение, подадено от член на персонала на ЕЦБ (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2021 г., QB/ЕЦБ, T-555/20, непубликувано, EU:T:2021:552, т. 29 и цитираната съдебна практика).

11 В случая, като се има предвид, че решението за отхвърляне на възражението и решението за отхвърляне на жалбата, подадена по административен ред, само потвърждават решението, съдържащо се във фиша за заплата на жалбоподателя за юли 2023 г., исканията за отмяна на посочените решения нямат самостоятелно съдържание и следователно не е необходимо произнасяне конкретно по тях, въпреки че при проверката на законосъобразността на посочения фиш за заплата задължително следва да се вземат предвид мотивите, съдържащи се в посочените по-горе решения за отхвърляне възражението и на жалбата, подадена по административен ред (вж. в този смисъл решение от 8 септември 2021 г., QB/ЕЦБ, T-555/20, непубликувано, EU:T:2021:552, т. 30 и цитираната съдебна практика).

По същество

12 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква три основания, от които първото — нарушение на правилата за изчисляване на данъка, определени в Регламент № 260/68, и явна грешка в преценката; второто — нарушение на принципа на равно третиране; и третото — нарушение на задължението за мотивиране.

13 Най-напред трябва да се разгледа третото основание, а след това първото и второто основание.

По третото основание — нарушение на задължението за мотивиране

14 Жалбоподателят твърди, че ЕЦБ не е изпълнила задължението си за мотивиране, като само е посочила, без да подкрепи твърдението си и без да представи каквото и да било доказателство, че е приложила същия метод за изчисляване на данъка като приложения от Комисията. Освен това жалбоподателят поддържа, че ЕЦБ не е изложила причината, поради която прилага един и същ метод за изчисляване на данъка към членовете на персонала, които ползват родителски отпуск, и към тези, които ползват неплатен отпуск, като се има предвид, че тези положения не са съпоставими във фактическо и правно отношение.

15 ЕЦБ оспорва тези твърдения.

16 В това отношение следва да се припомни, че задължението за мотивиране, посочено в член 296 ДФЕС и припомнено в член 41, параграф 2, буква в) от Хартата на основните права на Европейския съюз, е основен принцип на правото на Съюза, който има за цел, от една страна, да предостави на заинтересованото лице достатъчно информация, за да може то да прецени дали увреждащият го акт е правилен или не и дали да го обжалва пред Общия съд, и от друга страна, да даде възможност на Съда да упражни своя контрол. Неговият обхват следва да се преценява в зависимост от конкретните обстоятелства, по-специално в зависимост от съдържанието на акта, от естеството на изложените мотиви и от интереса, който адресатът на акта може да има от получаване на разяснения (вж. решения от 4 юли 2024 г., EUIPO/KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, т. 38 и цитираната съдебна практика, и от 14 декември 2022 г., TM/ЕЦБ, T-440/21, непубликувано, EU:T:2022:800, т. 34 и цитираната съдебна практика).

17 Освен това вече е постановено, че администрацията не е длъжна да мотивира фишовете за заплатите на своите длъжностни лица и служители, доколкото в тези фишове тя прилага актове с общо приложение, без да разполага с никакво право на преценка в това отношение. Ако обаче, както в настоящия случай, длъжностни лица или служители на ЕЦБ считат, че един или няколко фиша за заплати ги увреждат и решат да подадат възражение, а след това и жалба по административен ред, администрацията е длъжна да мотивира решенията си за отхвърляне на посоченото възражение и посочената жалба по административен ред, като се има предвид, че мотивите на тези решения за отхвърляне следва да съвпадат със съдържанието на фишовете за заплата, срещу които са подадени възражението и жалбата по административен ред (вж. в този смисъл и по аналогия решение от 18 септември 2003 г., Lebedef и др./Комисия, T-221/02, EU:T:2003:239, т. 62).

18 В случая както от решението за отхвърляне на възражението, така и от решението за отхвърляне на жалбата по административен ред е видно, че ЕЦБ е обяснила на жалбоподателя, че е тълкувала член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 в смисъл, че позоваването на понятието „съответно месечно плащане“, съдържащо се в тази разпоредба, предполага към „фиктивната“ заплата, съответстваща на пълен работен месец, да се приложат данъчните ставки, предвидени за всеки транш доходи, определени в член 4 от същия регламент. ЕЦБ посочва също, че е изчислила дължимия от жалбоподателя данък за юли 2023 г. пропорционално на броя на отработените дни, като е приложила към изплатеното му възнаграждение същата данъчна ставка като прилаганата към обичайното му възнаграждение, съответстваща на пълен работен месец.

19 С оглед на гореизложеното следва да се констатира, че мотивите, изложени в решенията за отхвърляне на възражението и за отхвърляне на жалбата по административен ред, сочат по ясен и недвусмислен начин приложения от ЕЦБ метод за изчисляване на данъка и съображенията, следвани от тази институция. Следователно на жалбоподателя е дадена възможност да разбере обхвата на наложената му мярка и съдът на Съюза може да упражни контрол за законосъобразност на тези решения.

20 Следва да се добави, че мотивите може да не са изчерпателни и трябва да се считат за достатъчни, ако излагат фактите и правните съображения, които са от съществено значение в структурата на решението (вж. в този смисъл решение от 13 декември 2017 г., CJ/ЕЦБ, T-692/16, непубликувано, EU:T:2017:894, т. 116 и цитираната съдебна практика). Следователно администрацията не е длъжна да изрази становище по всички изложени пред нея доводи (вж. в този смисъл решение от 11 януари 2007 г., Technische Glaswerke Ilmenau/Комисия, C-404/04 P, непубликувано, EU:C:2007:6, т. 30).

21 Следователно доводите на жалбоподателя, с които той упреква ЕЦБ, че не е обосновала в достатъчна степен мотива, че е приложила същия метод за изчисляване на данъка като приложения от Комисията, или че не е обяснила причината, поради която прилага един и същ метод за изчисляване на данъка към членовете на персонала, ползващи родителски отпуск, и към тези, които ползват неплатен отпуск (вж. т. 14 по-горе), не могат да поставят под въпрос констатацията в точка 19 по-горе, тъй като ЕЦБ не е имала никакво задължение да отговори на всички изтъкнати от жалбоподателя доводи.

22 От това следва, че третото основание — непълнота на мотивите на обжалваното решение, трябва да се отхвърли.

По първото основание: нарушение на правилата за изчисляване на данъка, установени с Регламент № 260/68, и явна грешка в преценката

23 Жалбоподателят поддържа най-напред, че съгласно членове 3 и 4 от Регламент № 260/68 дължимият от длъжностните лица и служителите на Съюза данък трябва да се изчислява въз основа на полученото възнаграждение. В подкрепа на твърденията си жалбоподателят се позовава по-специално на съдебната практика, установена с решение от 21 октомври 2009 г., Ramaekers-Jørgensen/Комисия (F-74/08, EU:F:2009:142). Той уточнява, че съдът на Съюза никога не се е произнасял изрично по този въпрос. Той добавя, че понятието „съответно месечно плащане“, съдържащо се в член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, не е точно определено и че тълкуването, направено от ЕЦБ в обжалваното решение, не е очевидно. В това отношение той изтъква, че в случай на съмнение относно тълкуването на данъчна норма би трябвало да се възприеме най-благоприятното за данъчнозадълженото лице тълкуване.

24 По-нататък жалбоподателят посочва, че противно на поддържаното от ЕЦБ в решенията за отхвърляне на възражението и на жалбата по административен ред, приложеният от нея метод не е същият като прилагания от Комисията, при положение че член 10 от Регламент № 260/68 задължава администрациите на Съюза да съгласуват действията си, за да осигурят еднаквото прилагане на разпоредбите на посочения регламент. Жалбоподателят илюстрира това твърдение с изчисление, извършено с помощта на финансов калкулатор, предоставен на разположение на персонала на Комисията, което доказвало, че в сходно с неговото положение тази институция изчислява дължимия данък въз основа на действително полученото от съответното длъжностно лице или служител възнаграждение. Той поддържа

също, че в съобщение до персонала, публикувано на интранет сайта на институцията на 19 януари 2024 г., ЕЦБ е признала, че методът за пропорционално изчисляване на данъка за месеците, които не са изцяло отработени, е несъвършен.

25 Накрая, жалбоподателят твърди, че ЕЦБ неправилно прилага един и същ метод за изчисляване на данъка, дължим от длъжностно лице или служител в случай на родителски отпуск или на неплатен отпуск, въпреки че тези две форми на отпуск не могат да бъдат приравнени. Всъщност според жалбоподателя член на персонала, който ползва неплатен отпуск, има право да упражнява странични платени дейности по време на посочения отпуск, докато това не се отнася за член на персонала, който ползва период на родителски отпуск.

26 ЕЦБ оспорва тези доводи.

27 В самото начало следва да се отбележи, че с първото основание, макар формално да се сочи нарушение на правилата за изчисляване на данъка, определени в Регламент № 260/68, и явна грешка в преценката, жалбоподателят всъщност упреква ЕЦБ, че е допуснала грешка при прилагане на правото. Всъщност с това първо основание жалбоподателят твърди, че възприетото от ЕЦБ тълкуване на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 е неправилно. Ако това беше така обаче, би трябвало да се направи извод, че ЕЦБ е допуснала грешка при прилагане на правото, що се отнася до тълкуването на тази разпоредба, с което впрочем жалбоподателят се съгласява в съдебното заседание в отговор на въпрос на Общия съд.

28 Следва също да се отбележи, че доводите на жалбоподателя, с които той твърди, че ЕЦБ неправилно прилага един и същ метод за изчисляване на дължимия данък от длъжностно лице или служител в положение на родителски отпуск или на неплатен отпуск, тъй като тези две форми на отпуск не могат да бъдат приравнени (вж. точка 25 по-горе), се смесва с изложеното в рамките на второто основание — нарушение на принципа на равно третиране, което ще бъде разгледано по-нататък след разглеждането на първото основание.

29 Що се отнася до решение от 21 октомври 2009 г., Ramaekers-Jørgensen/Комисия (F-74/08, EU:F:2009:142), на което се позовава жалбоподателят в подкрепа на твърдението, че дължимият от длъжностните лица и служителите на Съюза данък винаги трябва да се изчислява въз основа на полученото възнаграждение (вж. т. 23 по-горе) следва да се отбележи, както прави ЕЦБ, че разглежданото в това решение положение е различно от положението по настоящото дело. Всъщност въпросът, поставен по делото, по което е постановено това предходно решение, е бил за определяне на данъчната основа за изчисляването на дължимия данък в особения случай на жалбоподател, който след смъртта на съпруга си е кумулирал възнаграждението си с наследствена пенсия, която поради посоченото натрупване е била обложена с по-висок данък, отколкото ако е била обложена отделно. По това дело Съдът на публичната служба приема, че при подобни обстоятелства облагаемата основа се състои от сбора от сумата на възнаграждението на длъжностното лице или служителя и на наследствената пенсия, изплащана всеки месец (решение от 21 октомври 2009 г., Ramaekers-Jørgensen/Комисия, F-74/08, EU:F:2009:142, т. 48—54). Поставеният по настоящото дело въпрос обаче е за определяне на данъчната ставка, приложима за сумите, изплатени от Съюза на едно от неговите длъжностни лица или служители, когато тези суми се отнасят за трудов период, по-кратък от един месец. Той не се отнася до определянето на данъчната основа.

30 Що се отнася до изводите, направени от жалбоподателя въз основа на финансов калкулатор, предоставен на персонала на Комисията (вж. точка 24 по-горе), независимо от въпроса за доказателствената стойност на такъв инструмент, следва да се отбележи, че направеното от жалбоподателя изчисление се основава на погрешната предпоставка, че възнаграждението за трудов период, по-кратък от един месец може да се приравни на пълното месечно възнаграждение на длъжностно лице или служител, изпълняващ функциите си на непълно работно време. Всъщност, за да докаже изчисленията си, жалбоподателят сравнява положението на длъжностно лице в степен AD 10, стъпка 4, което получава пълна месечна заплата, с това на длъжностно лице със същата степен и стъпка, упражняващо обичайната си дейност на непълно работно време, в размер на 50 % от пълно работно време за същия месечен период. В тези два случая обаче възнаграждението, получавано от длъжностното лице в степен AD 10 стъпка 4, е пълно месечно възнаграждение, макар и изплащано в единия от двата случая за работа на непълно работно време, а не възнаграждение, изплащано за трудов период, по-кратък от един месец, предвиден в член 7, първа алинея от Регламент № 260/68.

31 След тези предварителни бележки следва да се констатира, че разглеждането на поставения с първото основание въпрос относно определянето на данъчната ставка, приложима за сумите, изплатени от Съюза на длъжностно лице или служител, когато тези суми се отнасят за трудов период, по-кратък от един месец, изисква тълкуване на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, по отношение на което тълкуване страните имат противоположни становища.

32 В това отношение следва да се припомни, че съгласно постоянната съдебна практика при тълкуването на разпоредба на правото на Съюза трябва да се вземат предвид не само нейният текст, но и контекстът ѝ и целите на правната уредба, от която тя е част (вж. решение от 21 декември 2023 г., G. K. и др. (Европейска прокуратура), C-281/22, EU:C:2023:1018, т. 46 и цитираната съдебна практика).

33 Що се отнася до текста на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, следва да се припомни, че той гласи:

„Когато облагаемото с данък възнаграждение обхваща период по-малък от един месец, процентът на данъка е този, който е приложим към съответното месечно възнаграждение“.

34 Така член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 поставя данъчната ставка, приложима към „облагаемо с данък възнаграждение“ за трудов период, по-малък от един месец, в зависимост от данъчната ставка, приложима към „съответното месечно плащане“.

35 В това отношение следва да се отбележи, че смисълът и обхватът на понятието „облагаемо с данък възнаграждение“ могат да се определят с оглед на член 3 от Регламент № 260/68. От последната разпоредба следва, че на облагане подлежат и следователно могат да се квалифицират като „облагаемо с данък възнаграждение“ по смисъла на член 7, първа алинея от този регламент заплатите и възнагражденията от всякакво естество, изплатени от Съюза на неговите длъжностни лица и служители, които представляват данъчна основа, от която са изключени, от една страна, различни суми и надбавки, които представляват компенсация за разходи, направени в изпълнение на официалните им задължения, и от друга страна, се приспадат различни семейни надбавки и социални придобивки, от които в зависимост от положението на съответното длъжностно лице или служител се прилагат едно или няколко данъчни облекчения.

36 За сметка на това в Регламент № 260/68 не се съдържа определение за понятието „съответно месечно плащане“.

37 Това понятие обаче, доколкото се отнася до плащане, квалифицирано едновременно като „месечно“ и като „съответно“, не може да се тълкува като отнасящо се до облагаемо с данък възнаграждение, което няма месечен характер. Следователно съгласно текста му член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 трябва да се тълкува в смисъл, че когато член на персонала получава възнаграждение, съответстващо на период, по-кратък от един месец, данъчната ставка, приложима към това частично възнаграждение, се изчислява въз основа на месечното възнаграждение, отнесено към пълен работен месец.

38 Следва да се провери дали това тълкуване на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, което следва от неговия текст, се потвърждава както от контекстуалното, така и от телеологичното тълкуване.

39 На първо място, що се отнася до контекста, в който се вписва член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, следва да се отбележи по-специално, че членове 3—7 и член 13 от Регламент № 260/68 съдържат правилата за определяне на данъчната основа и за начисляване на данъка. Член 3, параграф 1 от този регламент предвижда месечния характер на данъка, а освен това, заедно с член 13 от посочения регламент, определя основните компоненти на облагаемата основа. Членове 4—6 от същия регламент определят начина на изчисляване на данъка. Член 4 определя по-специално прогресивната данъчна ставка между 8 % и 45 % според равнището на доходите. Освен това член 5 уточнява начина на изчисляване на някои от тези доходи за целите на определянето на облагаемата основа, а член 6 предвижда някои изключения от членове 3 и 4 за целите на определянето на данъчната ставка за някои доходи.

40 По-нататък член 7 от Регламент № 260/68 уточнява някои правила за определяне на данъчната ставка, когато плащането в полза на данъчнозадълженото лице се отнася до трудов период, различен от едномесечен период. Член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 урежда случая на плащане, отнасящо се до трудов период, по-кратък от един месец. Втората алинея от посочения член урежда заплащането за трудов период, по-дълъг от един месец. Третата алинея от този член се отнася до случаите на изравнителни плащания, които не се отнасят до месеца, през който са платени.

41 Така член 7 от Регламент № 260/68 се отнася до период от един месец, по-специално за да разграничи периодите, които са или по-кратки, или по-дълги. Следователно, като се има предвид, че съгласно член 3 от този регламент данъкът се дължи ежемесечно върху възнаграждението, изплащано от Съюза на всяко данъчнозадължено лице за трудов период от един месец, условията и редът за определяне на данъчната ставка, предвидени в член 7 от посочения регламент, дерогират условията и реда, произтичащи от членове 3 и 4 от същия регламент, които се прилагат, когато в полза на данъчнозадължено лице е извършено плащане като насрещна престация за трудов период с тази продължителност.

42 Освен това е важно да се отбележи, че съгласно член 7, втора алинея от Регламент № 260/68, „[к]огато облагаемото с данък възнаграждение обхваща период от повече от един месец данъкът се изчислява като се приема, че възнаграждението е разпределено равномерно по месеците, за които то се отнася“.

43 От тази разпоредба следва, че когато облагаемото с данък възнаграждение се отнася до период, по-дълъг от един месец, за целите на определянето на дължимия данък следва да се приеме, че това възнаграждение обикновено е било разпределено през месеците, за които се отнася. Така възнаграждение, което по изключение се изплаща за такъв период, трябва да се облага със същата ставка като прилаганата към възнаграждението, получавано от данъчнозадължено лице за пълен работен месец.

44 Същото трябва да важи и за размера на възнаграждението, което се изплаща за период, по-кратък от един месец.

45 Следователно контекстът, в който се вписва член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, потвърждава тълкуването на тази разпоредба, което следва от текста ѝ, представен в точка 37 по-горе.

46 На второ място, що се отнася до целите, преследвани с правната уредба, от която е част посочената разпоредба, следва да се припомни, че видно от преамбюла на Регламент № 260/68, той има за цел по-специално да определи условията, при които длъжностните лица и служителите на Съюза подлежат на облагане с данък върху заплатите и възнагражденията, въведен с член 13 от Протокола за привилегиите и имунитетите.

47 Освен това, макар целите на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 да не могат да бъдат ясно определени при прочита на тази разпоредба или на този регламент, следва да се подчертае, че тълкуването ѝ в предложения от жалбоподателя смисъл на прилагане към възнаграждение, отнасящо се до период, по-кратък от един месец, на предвидените в членове 3 и 4 от същия регламент правила за изчисляване на данъка, би лишило посочената разпоредба от всякакво полезно действие, тъй като би означавало да се приложат към възнаграждение, отнасящо се за период, по-кратък от един месец, като от това условие зависи прилагането на данъчната ставка, определена в член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, същите правила за изчисляване на данъка, включително неговата ставка, като предвидените в членове 3 и 4 от Регламент № 260/68.

48 Ето защо следва да се приеме, че телеологичното тълкуване на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 също потвърждава извода, направен в точка 37 по-горе.

49 От всичко изложено по-горе следва, че член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 трябва да се тълкува в смисъл, че при изплащане на възнаграждение за трудов период, по-кратък от един месец, към разглежданата сума следва да се приложи данъчната ставка, с която се облагат доходите, получени от съответното длъжностно лице или служител, когато той е работил пълен месец. Така, когато длъжностно лице или служител получава възнаграждение за трудов период, по-кратък от един месец, данъкът се изчислява, от една страна, като се приложи същата данъчна ставка като тази, която би била приложена, ако съответното длъжностно лице или служител беше работил цял месец, и от друга страна, пропорционално на действително отработените дни.

50 Следователно, като е приела обжалваното решение на основание член 7, първа алинея от Регламент № 260/68, както следва да се тълкува в съответствие с мотивите, изложени в точки 33—48 по-горе, ЕЦБ не е допуснала грешка при прилагане на правото, поради което първото основание следва да се отхвърли.

По второто основание: нарушение на принципа на равно третиране

51 Жалбоподателят упреква ЕЦБ, че от гледна точка на изчисляването на данъка не прави разлика между две положения, които според него са различни, в нарушение на принципа на равно третиране. В това отношение той посочва, че ЕЦБ неправилно използва един и същ метод за изчисляване на данъка, когато длъжностно лице или служител ползва родителски отпуск и взема друг вид неплатен отпуск, въпреки че според него тези две форми на отпуск не могат да бъдат приравнени. В подкрепа на твърдението си жалбоподателят по същество твърди, че член на персонала, който ползва неплатен отпуск, различен от родителски отпуск, има право да упражнява допълнителни платени дейности по време на посочения отпуск, докато това не се отнася за член на персонала, който ползва период на родителски отпуск, и че подобна разлика във финансово отношение би трябвало да има отражение върху изчисляването на дължимия данък.

52 ЕЦБ оборва тези твърдения.

53 В самото начало следва да се припомни, че принципът на равно третиране, закрепен в член 20 от Хартата на основните права, представлява общ принцип на правото на Съюза, който изисква да не се третират по различен начин сходни положения и да не се третират еднакво различни положения, освен ако такова третиране не е обективно обосновано. Разликата в третирането е обоснована, когато се основава на обективен и разумен критерий, тоест когато е свързана с допустима от закона цел на съответната правна уредба и е съразмерна на целта на съответното третиране (вж. решение от 30 ноември 2023 г., MG/ЕИБ, C-173/22 P, EU:C:2023:932, т. 45 и цитираната съдебна практика).

54 Съгласно постоянната съдебна практика нарушението на принципа на равно третиране поради различно третиране предполага, че разглежданите положения са сходни по отношение на всички характеризиращи ги елементи. Характеристиките на отделните положения, а оттам и сходството между тях трябва по-специално да бъдат определени и преценени в светлината на предмета и целта на разглежданите разпоредби, като в това отношение трябва да се вземат предвид и принципите и целите в съответната област, към която се отнася разглежданият акт (вж. решение от 30 ноември 2023 г., MG/ЕИБ, C-173/22 P, EU:C:2023:932, т. 46 и цитираната съдебна практика).

55 В случая следва да се констатира, че положението на член на персонала, който ползва родителски отпуск на основание член 29 от Условията за работа на персонала на ЕЦБ, уточнен в член 5.11 от Правилника за персонала на ЕЦБ, от гледна точка на получаваното възнаграждение може да бъде приравнено на положението на член на персонала, който ползва друга форма на неплатен отпуск, предвидена в член 30 от посочените условия за работа и уточнена в член 5.12 от посочения правилник за персонала. Всъщност независимо от правното основание на разглеждания отпуск, независимо дали става въпрос за член 29 или за член 30 от Условията за работа на персонала на ЕЦБ, този отпуск се нарича „неплатен отпуск“, т.е. означава, че и в двата случая през този период на отпуск съответният член на персонала не получава никакво възнаграждение от ЕЦБ, свързано с упражняването на професионалната му дейност. Освен това няма пречка родителският отпуск, както и другите неплатени отпуски в ЕЦБ да се предоставят за период, по-кратък от един месец, или да започнат през текущия месец, така че членовете на персонала, ползващи такъв отпуск, да могат и в двата случая да получават възнаграждение за период, по-кратък от един месец.

56 Следователно жалбоподателят няма основание да твърди, че родителският отпуск и другите форми на неплатен отпуск, предвидени в Условията за работа на персонала на ЕЦБ, не могат да бъдат приравнени, така че той не може валидно да се позовава на нарушение на принципа на равно третиране, свързано с еднаквото прилагане от ЕЦБ на член 7, първа алинея от Регламент № 260/68 в случай на родителски отпуск или неплатен отпуск, разрешен за период, по-кратък от един месец или започващ през текущия месец, и за който се дължи заплащане на възнаграждение за период, по-кратък от един месец.

57 Този извод не се поставя под въпрос от твърдението на жалбоподателя, че член на персонала на ЕЦБ, който ползва неплатен отпуск, различен от родителски, има право да упражнява странични платени дейности по време на посочения отпуск, докато не е такъв случаят на член на персонала на ЕЦБ, който ползва родителски отпуск, така че техните положения не могат да бъдат приравнени. Всъщност възможността някои членове на персонала, ползващи неплатен отпуск, различен от родителски отпуск, да упражняват странична професионална дейност, е без значение за финансовото им положение по отношение на ЕЦБ, тъй като изплащането на възнаграждението им е спряно, също както и това на членовете на персонала, ползващи родителски отпуск.

58 Поради това второто основание — нарушение на принципа на равно третиране, следва да се отхвърли, а следователно и жалбата в нейната цялост.

По съдебните разноски

59 Съгласно член 134, параграф 1 от Процедурния правилник на Общия съд загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски съгласно исканията на ЕЦБ.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (девети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда DO да заплати съдебните разноски.

Truchot Kanninen Perišin

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 23 юли 2025 година.

Подписи